

Cântarea Cântărilor - Comentarii Jean Koechlin

Să nu abordăm această carte fără ca mai întâi să-I cerem Domnului să ne păzească de orice gând profan. „Eclesiastul” ne-a învățat că lumea nu poate umple vidul din inima omului; „Cântarea” ne va prezenta acum dragostea divină, singura care-I poate umple. Precizăm că aici este vorba, înainte de toate, figurativ, de relațiile viitoare ale Împăratului, Hristos, cu Israel, Soția Sa pământească. În momentul în care se va „deschide” împărăția Sa, afecțiunile acestui popor vor fi reanimate și vor răspunde, în sfârșit, celor ale adevăratului Solomon. Vom sublinia însă în lectura noastră mai ales ceea ce se poate aplica în mod practic nevoilor actuale ale creștinului. Dragostea este legătura vitală care-l unește pe fiecare răscumpărat cu Mântuitorul lui: a Lui pentru noi este infinită, de neclintit; a noastră pentru El, cât de slabă și de inconsecventă este! Să-I cerem ca El să ne tragă, pentru a putea alerga după El (v. 4). Versetele 5 și 6 conțin mărturisirea trecutului vinovat. Cea care vorbește aici știe bine că, dacă este plăcută, aceasta nu se datorează nicicum propriilor ei merite (citiți Efeseni 1.6b). Însă versetele 7 și 8 arată cum ea acum dorește prezența Păstorului, iar versetul 12, cum îl dorește pe Împăratul. Ea îl iubește; El este neîncetat pe inima ei, ca un săculeț cu mir parfumat care-i impregnează veșmintele și care o însoțește în toate locurile (v. 13; 2 Corinteni 2.14-16).

Prin fructele sale se deosebește un măr de copacii pădurii (v. 3). În mijlocul oamenilor, numai Hristos a produs pentru Dumnezeu acest fruct a cărui dulceață o pot savura acum răscumpărații Săi (v. 5; Numeri 18.13). Precum Maria la picioarele Domnului ei, noi suntem chemați să ne hrănim ascultând Cuvântul Lui. „Steagul Lui peste mine” este „dragostea” (v. 4). Ostași ai lui Isus Hristos, noi nu ne urmăm Comandantul constrânși, ci din dragoste pentru Persoana Lui! Biblia se încheie cu promisiunea Sa: „Iată, Eu vin curând” (Apocalipsa 2.7,12,20). Ce ecou au aceste cuvinte în inima acelora care-L iubesc! „Glasul Preaiubitului meu! Iată-L că vine” (v. 8). Până la trezirea zorilor, să știm să rămânem, asemeni unei porumbește sperioase, în crăpătura stâncii, la adăpost de înținări și de pericole (v. 14, 17). Și să nu avem încredere în „vulpile mici” care strică viile în floare (v. 15)! Crescând, aceste vulpi mici vor deveni din ce în ce mai crude (Romani 6.14). Și, odată cu floarea, va dispărea în plus orice speranță de fruct. Să nu tolerăm astăzi o asemenea fraudă mică, un astfel de păcat aparent neînsemnat, care mai târziu ne vor domina, frustrându-L pe Domnul de rodul care-L aparține!

Să nu ne mirăm dacă avem dificultăți în a găsi prezența Domnului în patul nostru (v. 1; imagine a lenei) sau, prin contrast, în hărmălaia cetății (v. 2)! Dimpotrivă, pe genunchi și în reculegere în camera noastră îl putem întâlni întotdeauna pe Acela care ne iubește sufletul (comp. cu v. 4). Dar chiar și acolo, să nu vină nimic să ne distragă și să ne tulbure comuniunea (v. 5)! Din pustie, imagine a lumii aride, un parfum se poate înălța până la Dumnezeu (v. 6). Cândva, Isus a traversat tot această lume și întreaga Sa viață a fost doar „de bun miros” pentru Tatăl. Mirul vorbește despre suferințele Sale (de la leagăn până la mormânt; Matei 2.11b; Ioan 19.39); tămăia, despre diversitatea perfecțiunilor Sale morale. În sfârșit, „toate felurile de pudre ale negustorilor” sugerează experiențele cotidiene în care Dumnezeu Se simte glorificat. Un astfel de parfum, cel al lui Isus, suntem și noi chemați să-I facem să se înalțe către Dumnezeu. Curând, pentru Israel ca și pentru Biserica, va fi sfârșitul pustiei (v. 6; comp. cu Numeri 21.19,20). Adevăratul Solomon va fi pregătit totul în vederea odihnei mileniale (v. 7-10). Pe El îl va împodobi coroana Sa, iar ziua aceea va fi cea a „veseliei inimii Lui” (v. 11; Psalmul 132.18).

În timp ce Domnul contemplă cu încântare frumusețea Soției Sale, spre ce se îndreaptă privirile acesteia? Prea adesea ne lăsăm orbiți de atracțiile strălucitoare și exaltante ale lumii (Libanul)! În inconștiența în care ne aflăm, nu distingem acolo „vizuinile leilor”, nici leoparzii vicleni (v. 8). Domnul însă vede pericolele la care suntem expuși în acest mediu fascinant și caută cu blândețe să ne detașeze de acesta: „Vino cu mine din Liban...” (v. 8). Iar ceea ce ar trebui să ne îndepărteze este dragostea pentru El, mai degrabă decât teama de pericol. „Sora Mea, mireasă”: aceste nume reprezintă tandrul apel spre a relua legătura cu El. Domnul are asupra sufletului pe care-L iubește drepturi exclusive. Ea este o „fântână pecetluită”, din care numai El are dreptul să bea, „o grădină închisă”, unde nimic străin nu are voie să intre și ale cărei flori, fructe și parfumuri sunt rezervate doar pentru El. Dar, „ca să-i picure miresmele”, trebuie uneori să sufle vântul încercării sau briza din sud (v. 16). În felul acesta, sentimentele pentru El se vor redeștepta, prezența Lui va fi dorită și El însuși, răspunzând acestei invitații („să vină Preaiubitul”), va avea plăcerea să culeagă, să guste și să împartă ceea ce slaba noastră dragoste îi va fi pregătit (cap. 5.1).

De câte ori nu ne putem recunoaște și pe noi în egoismul și în nepăsarea vinovată a preaiubitei! Isus bate la ușa inimii noastre. Lipsa de ardoare spirituală însă, plăcerea pentru comoditate sau neglijarea de a ne judeca fac să găsim nenumărate scuze pentru a nu asculta de vocea Duhului Său. Cu tristețe, Domnul „pleacă” (v. 6). Să știm atunci – pentru a regăsi comuniunea cu El – să manifestăm înflăcărarea tinerei soții! Pentru a-L descrie pe Preaiubitul ei, ea nu are termeni suficient de arzători, nici comparații suficient de convingătoare. Și noi, dragi prieteni, ce-am avea de spus dacă ne-ar întreba cineva cu privire la Domnul Isus? (comp. cu Matei 16.15,16). Cu ce este El mai mult decât acesta sau acela? (v. 9). Am ști noi să vorbim despre dragostea și puterea Lui, precum și despre coborârea și ascultarea Lui până la moarte de cruce? Am avea noi ceva de spus despre harul și înțelepciunea Lui, despre perfecțiunile umblării și lucrării Sale? „Nu are ... o înfățișare care să ne facă să-L dorim”, spunea Israel prin gura profetului (Isaia 53.2). Frumusețea gloriilor morale ale lui Mesia (ascunse poporului necredincios) o fac însă pe Soție să strige: „Toată Ființa Lui este de dorit” (v. 16). Această Persoană este cu adevărat Obiectul tuturor dorințelor noastre?

Descrierea înflăcărată pe care Sulamita a știut să o facă despre Preaiubitul ei le-a atras și pe altele să-L caute. Un astfel de rezultat trebuie să aibă și mărturia noastră. Cei care ne înconjoară nu se înșală în această privință. Numai accente izbucnind din plinătatea inimilor noastre îi pot conduce la Isus. „Fiicele Ierusalimului” au auzit vorbindu-se din nou despre splendoarea Mirei, dar cât privește frumusețea Miresei, aceasta le este deja vizibilă. Ea este „cea mai frumoasă dintre femei” (v. 1, 13). Frumusețea morală a Adunării, reflectare a celei a lui Isus, îi va pregăti pe cei neîntorși la Dumnezeu să primească evanghelia. Dar, înainte de toate, această frumusețe este apreciată de Domnul (v. 4). El de asemenea are ochii asupra aceleia pe care a iubit-o până la moarte. Și ce vede în ea? Perfecțiunea cu care El însuși a înveșmântat-o (comp. cu Ezechiel 16.7-14). El poate din nou s-o numească „desăvârșita Mea” (v. 9), iertându-i indiferența și nereținând decât un lucru: că ea nu s-a rușinat cu El; a mărturisit public numele Lui. La rândul Său, El o recunoaște ca fiind a Lui înaintea lui Dumnezeu (Matei 10.32). Și noi ne gândim la clipele apropiate în care Mirele divin își va prezenta Lui însuși Adunarea Sa, fără pată, fără zbârcitură, fără nimic de felul acestora, ci sfântă și fără cusur pentru eternitate (Efeseni 5.27; 1.4).

Psalmul 45.11 îi declara Miresei pământești: „Împăratul va dori frumusețea ta, pentru că este Domnul tău: adoră-L”; acum „Cântarea” conține un fel de răspuns la această invitație: „Eu sunt a Preaiubitului meu...”, spune logodnica Împăratului (v. 10). Ea este conștientă de legăturile care o unesc cu El: El este Domnul ei. Ea se mândrește nu cu poziția de regină, ci cu dragostea Soțului. Nu numai frumusețea ei (descrișă în v. 1-9) este ceea ce dorește Împăratul. Ea afirmă plină de siguranță: „dorința Lui este pentru mine” (v. 10). Am putea spune că acolo se află nota cea mai înaltă a Cântării ... și în același timp cea mai modestă. A fi siguri că Domnul ne iubește nu este o pretenție, pentru că această

dragoste nu este nicidecum fondată pe meritele noastre. Sufletul este statornicit în har. Și sperăm că fiecare dintre cititorii noștri are această siguranță, că este iubit personal de Domnul Isus. În viața lui Israel, nepăzită și atât de mult timp neroditoare, vom vedea în sfârșit muguri și flori, promițând o recoltă măreață (v. 12). Ei bine, fiecare răscumpărat este acum chemat să aducă închinare lui Dumnezeu prin Isus Hristos, oferind aceste fructe delicioase ale laudei păstrate pentru Preaiubitul (v. 13; Evrei 13.15; Deuteronom 26).

Afecțiunile Soției iudeice, după toate încercările care le vor fi purificate, nu vor avea seninătatea fericită a celor ale Bisericii, astăzi. Aceasta se bucură cu Hristos de relații deja ferm statornicite. Bindecuvântat fie Dumnezeu că pentru noi nu mai există „dacă”, nici verbe la modul condițional (v. 1, 2)! Numele noastre sunt săpate în gravuri de „peceti” pe umerii și pe inima Marelui nostru Preot (v. 6; Exod 28.11,12,29). Noi avem parte de această dragoste desăvârșită care înlătură frica (1 Ioan 4.18). Crucea este locul unde noi am cunoscut-o în expresia ei supremă. Acolo dragostea a fost mai mare decât păcatul nostru și mai puternică decât pedeapsa cuvenită lui: moartea. Nici chiar apele înspăimântătoare ale judecății n-au putut atinge dragostea din inima binecuvântată a Mântuitorului (v. 7; Psalmul 42.7). În „sora mică” a lui Iuda le recunoaștem pe cele zece seminții, care numai după aceasta vor atinge deplina lor dezvoltare spirituală (v. 8). Atunci va domni pacea (v. 10) și întreaga viață a lui Israel va repurta roade (v. 11, 12). Va avea acolo pentru adevăratul Solomon deopotrivă mărturie și laudă (v. 13). Astăzi însă Domnul dorește să le audă rostite cu vocile noastre, din inimile noastre. Împreună cu Duhul, Mireasa răspunde: „Amin, vino, Doamne Isuse...” (v. 14; Apocalipsa 22.17,20).

clickbible.org